

Niemand begrijpt waarom Joyce haar man verliet

'MAG IK NU NIET KLAGEN OVER DE GEVOLGEN VAN MIJN SCHEIDING'

Joyce (36) besloot om te scheiden van Vincent, maar niet iedereen begreep haar beslissing. Haar huwelijk was toch niet slecht? Daarom kan ze nu nergens terecht als ze het moeilijk heeft met de gevolgen. Ze heeft hier immers zelf voor gekozen.

"Het was een enorme opluchting toen Vincent eindelijk naar een eigen huis vertrok. Dat is nu een jaar geleden, bijna zes maanden nadat ik tegen hem had gezegd dat ik niet meer verder wilde. Ik had lang getwijfeld over de scheiding, want onze relatie was op zich niet slecht. Maar wat mij betreft was de liefde weg. Ik voelde niks meer als ik hem zag. Geen kriebels als hij in zijn boxershort rondliep, geen vertedering als hij per ongeluk in slaap was gevallen op de bank, ik voelde zelfs geen trots nadat hij eigenhandig een schuur had gebouwd. Hij liet me onverschillig en ik vond mezelf veel te jong om te blijven bij iemand voor wie ik zo weinig voelde. Ik was gewoon niet gelukkig en ik gun mezelf meer geluk in de liefde.

Met de mensen in mijn omgeving praatte ik er pas over nadat ik voor mezelf het besluit had genomen. Expres, want ik vond dat ik het zelf moest uitvogelen, zonder meningen en adviezen van anderen die me in de war zouden kunnen brengen. Snel nadat ik het gesprek met Vincent had gevoerd, lichtte ik mijn beste vriendinnen, mijn ouders en mijn zussen in. Ze schrokken, maar leken het uiteindelijk te begrijpen. We zijn nu anderhalf jaar verder en ik weet het nu zeker: ze begrijpen er helemaal niks van. Ze vinden zelfs dat ik niet mag zeuren. En dat doet pijn.

Toen Vincent eindelijk weg was, voelde ik opluchting. Eindelijk vrij! Ik hoefde niet meer te doen alsof ik blij was om hem te zien en ik hoefde ook geen rekening meer met hem te houden. Ik hoefde alleen maar aan mezelf en aan mijn zevenjarige dochtertje Melanie te denken.

Het leven veranderde, ook de relaties met de mensen om me heen. Was er voorheen een innig contact met mijn schoonfamilie, na de scheiding bekoelde dat. Net als het contact met een aantal vrienden. Dat deed me verdriet maar ik had het verwacht. Ik accepteerde dat het zo was.

Wat ik lastiger vind om te accepteren, is het gebrek aan steun vanuit mijn eigen kring. Over de schaduwzijden kan ik met niemand praten. Nog steeds niet. Ik ben er in financieel opzicht behoorlijk op achteruitgegaan en soms vind ik het moeilijk om een alleenstaande moeder te zijn. Dat wist ik van tevoren, toch wil dat niet zeggen dat ik daar niet af en toe van baal.

De dagelijkse dingen vallen me soms zwaar: om half vijf uit mijn werk komen, kwart voor vijf Melanie naar muziekles, eten op tafel krijgen en Melanie op tijd haar bed in. Er kan niets verkeerd gaan op zulke dagen, anders loopt alles in de soep. Een leuke band, dagen dat ik me wat gammel voel, een vergadering die uitloopt... dat zijn momenten waarop ik wil gillen of huilen, dan baal ik dat er niemand is om me te steunen. Toen ik daar een opmerking over maakte tegen mijn zus, gaf ze een kort antwoord: 'Ja, je wilde het zelf, hoor. Als je bij Vincent was gebleven, dan had je dit soort dingen samen kunnen doen.' Met andere woorden: eigen schuld, dikke bult.

Ook heb ik er weleens de pest over in dat ik niet zo goed meer in de slappe was zit. Twee collega's nodigden me op een dag uit om mee te gaan naar Londen. Melanie zou dat weekend bij haar vader zijn, dus ik dacht dat het kon. Maar

na het horen van de kosten zag ik in dat het níet kon. Het was niet makkelijk om dat weekend alleen op de bank te zitten en via social media de foto's van die twee langs te zien komen.

Een ander voorbeeld: mijn buurvrouw werd lid van een hardloopclubje en vroeg me of ik meeding. 'Kan niet, ik kan Melanie niet alleen laten,' wees ik haar aanbod af. Ik heb haar al een paar keer in haar hardloopkleding zien vertrekken en dan voelde ik toch een steek van jaloezie.

Met dit soort dingen kan ik bij mijn vriendinnen en mijn familie niet terecht. Ik word aangekeken met een veelbetekenende blik, er wordt overheen gepraat of er wordt gewoon glashard eenzelfde opmerking gemaakt als mijn zus deed.

Er is niemand bij wie ik dit soort dingen kwijt kan. Met niemand kan ik praten over hoe moeilijk het is om alleen te zijn met Melanie als ze 's nachts ziek wordt. Tegen niemand kan ik vertellen over hoe lang de avonden soms zijn in mijn een-tje op de bank en er is helemaal niemand die wil horen dat ik het lastig vind om klusjes in huis op te knappen, die Vincent eerder altijd voor zijn rekening nam. Het is mijn eigen keus geweest, dus nu moet ik het ook maar zelf uitzoeken, zo lijkt het. Zelfs een luisterend oor bieden is te veel gevraagd.

Maar omdat ik er zelf voor gekozen heb, betekent dat dan dat ik het niet mag hebben over de moeilijkheden waar ik tegenaan loop? Wat kan ik doen om me hierin minder eenzaam te voelen zonder te moeten smeken om begrip? Of hebben ze gelijk en moet ik niet zeuren? Ik wilde de scheiding immers zelf." ■